

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **L. B.**, zast. Mgr. Miroslavem Němcem, advokátem se sídlem Borská 588/13, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční arbit**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **NN Životní pojišťovna N. V.**, se sídlem Weena 505, Rotterdam, Nizozemské království, jednající prostřednictvím odštěpného závodu **NN Životní pojišťovna N. V.**, pobočka pro Českou republiku, se sídlem Nádražní 344/25, Praha 5, zast. Mgr. Evou Novákovou, advokátkou se sídlem Ovocný trh 573/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2019, č. j. FA/SR/ZP/2068/2018-21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2023, č. j. 5 Af 17/2019-110,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **4 114 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Miroslava Němce, advokáta se sídlem Borská 588/13, Plzeň, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se návrhem u žalovaného domáhala vůči osobě zúčastněné na řízení vydání bezdůvodného obohacení ve výši 130 944 Kč v podobě zaplaceného pojistného na dle jejího tvrzení neplatnou pojistnou smlouvu investičního životního pojištění ING SMART

č. 72109886 (dále též „pojistná smlouva“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/2068/2018-12, řízení zastavil podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“). Měl totiž za to, že návrh na zahájení řízení neměl náležitosti stanovené v § 10 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a nebyly k němu přiloženy potřebné podklady, přičemž žalobkyně ani po opakovaných výzvách neodstranila vady návrhu a následně se opakovaně odmítla dostavit k podání ústního vysvětlení. V záhlaví uvedeném rozhodnutím žalovaný zamítl námitky žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí v záhlaví uvedeném rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil.

[3] Měl za to, že návrh na zahájení řízení obsahoval veškeré náležitosti podle § 10 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a že žalobkyně vyčerpávajícím a logickým způsobem reagovala na obě výzvy žalovaného k odstranění nedostatků návrhu. Žalovaný naopak neučinil žádné kroky k obstarání potřebných podkladů od osoby zúčastněné na řízení. Přesto nelogicky dvakrát vyzval žalobkyni k poskytnutí ústního vysvětlení k okolnostem, ke kterým se již vyjádřila v písemné odpovědi na předchozí výzvy, aniž by zdůvodnil, z jakého důvodu potřebuje znát údaje o předmluvní fázi uzavírání smlouvy, jaké konkrétní nesrovnalosti v podáních žalobkyně zjistil a proč je jejich vysvětlení nutné pro meritorní rozhodnutí ve věci. Zároveň chtěl zjistit, proč žalobkyně nedisponuje další smluvní dokumentací, ačkoliv mu již dříve zcela jasně sdělila, že další dokumenty nemá k dispozici. Protože pojistná smlouva byla v návrhu na zahájení řízení řádně identifikována, důkazní nouzi žalobkyně mohl žalovaný překlenout vyžádáním dokumentace od osoby zúčastněné na řízení, výzva proto byla ryze účelová.

[4] V odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak zcela chybí úvaha, zda a proč k meritornímu rozhodnutí ve věci nepostačovalo vycházet z tvrzení a podkladů žalobkyně a proč bylo nutné trvat na jejím výsledku. Za takové vysvětlení nelze považovat obecné tvrzení žalovaného, že navrhovatelé v jiných řízeních si na podrobnosti vždy vzpomněli právě při ústním vysvětlení. Žalobkyně na dotazy žalovaného vždy řádně reagovala a uvedla, že si na předmluvní fázi nepamatuje. Ze správního spisu zároveň nevyplývalo nic, co by mohlo vést k úvahám o postoupení pohledávky mezi žalobkyní a jejím právním zástupcem, požadavek na ústní vysvětlení nelze zdůvodnit ani snahou o smírné řešení sporu. Ačkoliv žalovaný při ústním jednání před soudem podrobně zdůvodnil, proč mělo být ústní vysvětlení nezbytné, ve výzvách a rozhodnutích tak neučinil a jejich vady již nemohl při soudním řízení zhojit. Žalobkyně tudíž po celou dobu řízení s žalovaným řádně spolupracovala, a proto žalovaný nemohl řízení zastavit pro nedostatek součinnosti, aniž by náležitě vysvětlil, proč bylo ústní vysvětlení nezbytné pro vydání meritorního rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti žalovaného a vyjádření žalobkyně

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Městský soud se důkladně neseznámil se správním spisem, neboť v rozsudku uvedl, že žalobkyně k návrhu přiložila přílohy, které však ve skutečnosti k návrhu nedoložila, například pojistnou smlouvu či přehled poplatků. Na tom pak založil svůj chybný závěr, že návrh splňoval náležitosti podle § 10 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Bylo tomu právě naopak, návrh žalobkyně byl šablonovitý, důsledkem čehož mohl být případný rozpor tvrzení v návrhu se skutkovým stavem, chybělo v něm vylíčení rozhodných skutečností a nebyly k němu přiloženy všechny nezbytné přílohy. Stěžovatel proto nemohl posoudit například otázku aktivní a pasivní legitimace. Městskému soudu nadto ani nepřísluší posuzovat kvalitu návrhu na zahájení řízení a to, zda byly vylíčené okolnosti úplné, srozumitelné a dostačující pro meritorní rozhodnutí.

[7] Není pravda, že žalobkyně v odpovědi ze dne 14. 8. 2018 bezezbytku reagovala na stěžovatelovu výzvu a že v této odpovědi nedošlo ke změně požadavku na rozhodnutí ve věci, konkrétně k návrhu eventuálního petitu. V takové situaci nebyla stěžovatelova snaha o odstranění nedostatků návrhu nadbytečná, ale naopak zcela nezbytná. Bylo tudíž namístě vyzvat žalobkyni k podání ústního vysvětlení, zároveň bylo předčasné vyzývat k vyjádření a předložení podkladů osobu zúčastněnou na řízení. Veškeré výzvy adresované stěžovatelem žalobkyni byly s ohledem na nedostatky návrhu legitimní a relevantní. Výzvy k podání ústního vysvětlení byly řádně odůvodněny, stejně jako následné usnesení o zastavení řízení a rozhodnutí o námitkách. Zákon o finančním arbitrovi ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stěžovateli neukládají povinnost rozsáhle odůvodňovat každý bod výzvy. Postup vyžadovaný městským soudem by mohl být v rozporu se zásadou rovnosti stran v rámci sporného řízení.

[8] Městský soud rozhodl v rozporu se svou vlastní rozhodovací praxí, neboť v obdobných případech žaloby proti stěžovateli zamítal. Zároveň se opřel o některé rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“), které jsou však rozporné s dřívějšími rozhodnutími téhož soudu, která stěžovatelův postup aprobovala. Nelze se ztotožnit s tvrzením městského soudu, že judikatura NSS není vnitřně rozporná, ale ustálená.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel stále nechápe, jaký je charakter řízení, které vede, a že je s ohledem na § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi povinen spotřebiteli jako slabší straně pomoci získat od finančních institucí důkazy, kterými již nemusí disponovat. Své pravomoci však místo toho využívá jako mocenský nástroj ke krocení „neposlušných“ navrhovatelů. Žalobkyně náležitě uvedla, z jakých důvodů je podle ní smlouva s osobou zúčastněnou na řízení neplatná, přičemž právní závěr o neplatnosti lze učinit toliko na základě pojistné smlouvy a pojistných podmínek. Protože žalobkyně veškeré smluvní dokumenty po mnoha letech již neměla v držení, žádala stěžovatele o jejich získání právě od osoby zúčastněné na řízení.

[10] Stěžovatel to však neučinil, přestože tak v jiných řízeních běžně postupuje a finanční instituce mu standardně předkládají kompletní dokumentaci. Namísto toho předložení dokumentace opakovaně požadoval po žalobkyni, ačkoliv uvedla, že jí nedisponuje. Měl-li stěžovatel za to, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, měl návrh zamítnout, a nikoliv řízení zastavit. V usnesení o zastavení řízení pak neuvedl, co mu konkrétně bránilo ve vydání meritorního rozhodnutí ve věci. K otázce formulace petitu žalobkyně uvedla, že z návrhu

na zahájení řízení bylo zřejmé, co požaduje. Judikaturu Nejvyššího soudu k formulaci žalobních návrhů, na niž stěžovatel odkazuje, nelze použít v podstatně méně formálním řízení před stěžovatelem.

[11] Stěžovatel v replice odkázal na správní spis a zopakoval důvody, které jej vedly k vydání výzev k podání ústního vysvětlení a k následnému zastavení řízení pro nesoučinnost žalobkyně.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel v první řadě namítá, že městský soud v rozporu se správním spisem uvedl na dvou místech rozsudku, konkrétně při rekapitulaci obsahu správního spisu a při posuzování úplnosti návrhu žalobkyně na zahájení řízení, že žalobkyně k návrhu doložila pojistnou smlouvu, návrh na uzavření smlouvy, všeobecné pojistné podmínky a přehled poplatků. Stěžovatel má pravdu v tom, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně zmiňované podklady k návrhu nepřipojila; ostatně otázka, zda je má k dispozici či nikoliv, a proč, jakož i jejichž předložení, byly předmětem již zmiňovaných výzev stěžovatele. Zdrojem tohoto pochybení městského soudu, jakkoliv to není pro následné úvahy podstatné, je patrně skutečnost, že se žalobkyně těchto dokumentů dovolávala v návrhu, ačkoliv je k němu nepřiložila z důvodů, které tamtéž vysvětlila, a žádala stěžovatele o jejich opatření od osoby zúčastněné na řízení.

[15] Toto pochybení však nic nemění na správnosti závěru městského soudu, že návrh žalobkyně splňoval náležitosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o finančním arbitrovi. Ten totiž požaduje, aby návrh obsahoval *důkazní prostředky nebo označení důkazů* (podtržení doplnil NSS). Byť tedy žalobkyně některé z důkazních prostředků, kterých se dovolávala, z důvodů, jež výslovně vysvětlila, k návrhu nepřipojila, řádně je označila s tím, že mohou být získány od osoby zúčastněné na řízení. Na okraj pak NSS podotýká, že mu není zřejmé, z jakého důvodu by si soud ve správním soudnictví nemohl sám posoudit, zda měl návrh na zahájení řízení veškeré náležitosti podle § 10 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, jak namítá stěžovatel. Je-li předmětem soudního přezkumu zákonnost zastavení řízení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi, mimo jiné proto, že podle stěžovatele návrh neobsahoval všechny potřebné náležitosti a navrhovatel následně při odstraňování nedostatků neposkytl potřebnou součinnost, může být posouzení náležitostí návrhu soudem naopak nezbytné.

[16] Pochybení městského soudu při rekapitulaci obsahu správního spisu nemělo vliv ani na závěr, že výzvy stěžovatele žalobkyni byly ve vztahu k doložení smluvní a jiné dokumentace nadbytečné. Ten byl totiž založen na úvaze, že by stěžovatel po žalobkyni „vyžadoval doložení pojistné smlouvy, všeobecných pojistných podmínek a komunikaci s institucí,“ žalobkyně „jasným způsobem prvostupňovému orgánu sdělila, že žádné jiné

pokračování

dokumenty ve věci již nemá k dispozici.“ (bod 54. napadeného rozsudku) Městský soud měl tedy za to, že v této situaci bylo na stěžovateli, aby požadovanou dokumentaci získal od osoby zúčastněné na řízení, neboť žalobkyně sice *„předložila k návrhu na zahájení řízení toliko pojistku k pojistné smlouvě, nicméně v návrhu napadená pojistná smlouva byla řádným a nezaměnitelným způsobem specifikována...“*. Navzdory tomu se však správní orgány důkazní nouzi *„nepokusily překlenout [...] žádostí o předložení potřebných dokladů od instituce – osoby na řízení zúčastněné.“* (bod 57. napadeného rozsudku) Je tedy zřejmé, že zde již městský soud správně vycházel ze skutečného obsahu správního spisu. Jeho závěry proto obстоjí navzdory výše zmíněnému pochybení a námitka není důvodná.

[17] Zbývající stěžovatelova kasační argumentace je zaměřena na otázku oprávněnosti jeho výzev směřovaných žalobkyni, a na ně navazujícího zastavení řízení pro nesoučinnost žalobkyně.

[18] NSS se těmito otázkami v obecné rovině v minulosti opakovaně zabýval, přičemž stejně jako městský soud je toho názoru, že jeho judikatura není rozporná, jak tvrdí stěžovatel. V rozsudcích ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Afs 145/2020-28, a ze dne 30. 12. 2022, č. j. 2 Afs 130/2021-62, na něž odkazuje stěžovatel, na základě obecných úvah o postavení a účelu finančního arbitra uvedl, že *„[i] když je finanční arbitr nezávislým orgánem, jeho podstatným rysem má být pomoc spotřebiteli.“* Stěžovatel je tak na jednu stranu oprávněn *„vyžadovat od účastníků řízení podání ústního vysvětlení (k tomu ho výslovně opravňuje přímo § 12 odst. 5 zákona o finančním arbitrovi). Je přitom plně na stěžovateli, aby si vyhodnotil, zda je takové podání vysvětlení potřebné a účelné.“* (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 7 Afs 173/2021-49) Pravomoci stěžovatele, která je úzce spojena s jeho povinností zjistit skutkový stav, z něž bude rozhodnutí vycházet, pak *„odpovídá povinnost účastníka poskytnout součinnost. Bez těchto vzájemně korelujících oprávnění a povinností by byl výkon rozhodovací pravomoci finančního arbitra nerealizovatelný a jeho účel nenaplnitelný.“* Stěžovatel je však zároveň povinen účastníkovi odůvodnit, proč je předložení důkazu či podání ústního vysvětlení nezbytné (rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2023, č. j. 6 Afs 337/2021-40).

[19] Na stranu druhou, jakkoliv *„[s]ubjektivní nesouhlas či neochota účastníka důkazy předložit nezavdává příležitost se předložení důkazu, resp. podání ústního vysvětlení, bez následků vyhnout,“* nemůže neposkytnutí potřebné součinnosti vést automaticky k zastavení řízení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi (rozsudek č. j. 6 Afs 337/2021-40). K zastavení řízení pro neposkytnutí součinnosti může dojít pouze tehdy, pokud *„její neposkytnutí vedlo k tomu, že návrh nebylo možno meritorně posoudit,“* přičemž stěžovatel musí odůvodnit *„jaké měl návrh navrhovatele nedostatky a jak měly být odstraněny,“* a *„z jakých skutkových nebo právních důvodů bylo v podmínkách řízení o konkrétním návrhu podání ústního vysvětlení [...] nezbytné pro meritorní posouzení návrhu.“* (rozsudek č. j. 2 Afs 145/2020-28; shodně rozsudky č. j. 7 Afs 173/2021-49, č. j. 2 Afs 130/2021-62 a č. j. 6 Afs 337/2021-40)

[20] Citovaná judikatura se totiž liší toliko ve skutkových okolnostech, na něž byla aplikována jinak shodná obecná východiska. V rozsudku č. j. 7 Afs 173/2021-49 měl NSS, na rozdíl od městského soudu, za to, že usnesení stěžovatele o zastavení řízení nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, avšak ponechal na městském soudu, aby v dalším

řízení posoudil, „*zda důvody, které stěžovatele k zastavení řízení vedly, byly pro takový procesní postup dostatečné, tj. zda je rozhodnutí o zastavení řízení vydáno v souladu se zákonem.*“ V rozsudcích č. j. 2 Afs 130/2021-62 a č. j. 2 Afs 145/2020-28 NSS rozhodnutí stěžovatele zrušil a uložil mu, aby náležitě posoudil a zdůvodnil, zda jsou stěžovatelem požadované informace o předsmulvné fázi jednání navrhovatele s institucí, požadované formou podání ústního vysvětlení, skutečně nezbytné k meritornímu posouzení návrhu. V rozsudku č. j. 6 Afs 337/2021-40 zastavení řízení posoudil jako souladné s výše uvedenými principy, neboť pro rozhodnutí ve věci bylo nezbytné posoudit důvodnost námitky promlčení nároku, a proto shledal stěžovatelem zjišťované rozhodné skutkové okolnosti „*za natolik podstatné pro rozhodnutí, že bez jejich poskytnutí nebylo možné ve věci rozhodnout.*“ Judikatura NSS k těmto otázkám je tudíž jednotná a pro městský soud závazná. Městský soud zároveň rozhodl v souladu s ní, jak bude vyloženo dále.

[21] Aplikuje-li NSS výše zmíněná obecná východiska na nyní projednávaný případ, musí v první řadě ve shodě s městským soudem konstatovat, že považuje za zcela nadbytečné stěžovatelem provedené opakované vyzývání žalobkyně k předložení smluvní dokumentace, ačkoliv uvedla již v návrhu na zahájení řízení, jakož i v následných vyjádřeních, že žádnými dalšími dokumenty nedisponuje. Totéž lze říci o stěžovatelově snaze zjišťovat, *z jakých důvodů* již stěžovatelka dané dokumenty nemá. V situaci, kdy žalobkyně uvedla, že danými dokumenty nedisponuje, a navrhla jejich vyžádání od osoby zúčastněné na řízení, měl stěžovatel bez dalšího učinit právě to. Z hlediska meritorního posouzení návrhu není důvodu, proč by měl stěžovatel trvat na předložení požadované dokumentace právě žalobkyní a nikoli jiným subjektem.

[22] Stěžovatel se opakovaně brání argumentem, že by se aktivním opatřováním podkladů potřebných pro rozhodnutí ve věci dopouštěl porušení rovnosti účastníků řízení. S tím se však nelze ztotožnit. Ačkoliv má stěžovatel nepochybně povinnost ve věci *rozhodnout* nestranně (§ 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi), s ohledem na svou roli jakožto orgán zřízený za účelem ochrany spotřebitele má postupovat tak, aby spor spotřebitele, tedy slabší strany, s institucí pokud možno nekončil kvůli důkazní nouzi jeho neúspěchem či dokonce bez meritorního rozhodnutí. Právě z toho důvodu je mu v procesní rovině dána možnost a *povinnost* aktivně opatřovat důkazy bez ohledu na návrh (§ 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi), zatímco institucím je výslovně uložena povinnost potřebnou dokumentaci a součinnost poskytnout (§ 12 odst. 6 zákona o finančním arbitrovi). V rovině procesní je tedy řízení před finančním arbitrem asymetricky upraveno tak, aby bylo pro spotřebitele co nejdostupnější a zatěžovalo jej v co nejmenší míře, což zároveň neznamená, že by mu měl stěžovatel při meritorním rozhodnutí jakkoliv stranit. Jinak řečeno, nikdo stěžovatele neinstruuje, aby rozhodoval v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, má však povinnost sám aktivně postupovat tak, aby byl skutkový stav zjištěn co nejúplněji.

[23] Stěžovatel dále namítal, že jeho postup byl odůvodněn snahou o vyjasnění, čeho se žalobkyně vlastně domáhá. Bez ohledu na to, zda žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 14. 8. 2018 skutečně formulovala eventuální petit či nikoliv, případnou pochybnost, zda tak učinila, žalobkyně jednoznačně rozptýlila ve vyjádření ze dne 11. 9. 2018, v němž dotaz stěžovatele směřující na eventuální petit kategoricky odmítla. Od tohoto okamžiku nebylo důvodu, aby stěžovatel dále pátral po tom, zda žalobkyně eventuální petit formulovat chtěla či nikoliv. Z prvostupňového rozhodnutí i z rozhodnutí o námitkách je ostatně zřejmé, že stěžovatel měl velice zřetelnou představu o tom, čeho se žalobkyně domáhala. Ani tento

pokračování

důvod proto nemohl vést k opakovanému vydání výzev k podání ústního vysvětlení a následnému zastavení řízení o návrhu pro nesoučinnost.

[24] Ohledně výzvy k objasnění okolností předcházejících uzavření smlouvy má NSS shodně s městským soudem za to, že žalobkyně na výzvu ze dne 31. 7. 2018 dostatečně reagovala ve vyjádření ze dne 14. 8. 2018, v němž uvedla, že na okolnosti předcházející uzavření smlouvy si s ohledem na časový odstup nevzpomíná, přičemž s ohledem na to, čeho se domáhá, nepovažuje stěžovatelem požadované informace za podstatné pro meritorní posouzení návrhu. Stěžovatel i přes to žalobkyni výzvou z 12. 10. 2018 vyzval k podání ústního vysvětlení, v němž uvedl, že se má týkat „*okolností uzavření pojistné smlouvy investičního životního pojištění*.“ Stejně jako tomu bylo ve věcech, v nichž NSS vydal rozsudky č. j. 2 Afs 145/2020-28 a č. j. 2 Afs 130/2021-62, ani zde nijak nevysvětlil, proč navzdory argumentaci žalobkyně považoval údaje o předsmluvní fázi za nezbytné. Neučinil tak ani ve výzvě k podání ústního vysvětlení ze dne 1. 11. 2018.

[25] Dostatečné vysvětlení, včetně uvedení důvodů, proč absence informací o okolnostech předcházejících uzavření smlouvy bránila věcnému rozhodnutí ve věci, pak nelze najít ani v napadených rozhodnutích. V tomto ohledu neobstojí ani obecný stěžovatelův argument, že návrh byl šablonovitým podáním, v důsledku čehož mohl existovat rozpor mezi skutkovým stavem a tím, jak byly rozhodné okolnosti vyliceny v návrhu. Taková podání lze totiž ve spotřebitelských sporech, k jejichž řešení je stěžovatel zřízen, rozumně očekávat, přičemž k výzvám by stěžovatel mohl přistoupit pouze tehdy, pokud by v tomto konkrétním případě existovaly konkrétní důvody nasvědčující existenci zmíněných nesrovnalostí. Nepostačuje tedy říci, že v jiných případech si navrhovatelé na detaily nakonec při ústním jednání vzpomněli. Uvedené se bezesbýtku vztahuje i na ostatní důvody, které stěžovatel ve výzvách a napadených rozhodnutích obecným způsobem formuloval, jako je přezkoumání podmínek řízení či otázka postoupení práv ze smlouvy mezi žalobkyní a jejím právním zástupcem. Ve výzvách ani rozhodnutích nelze nalézt ani žádnou zmínku o pochybnostech o aktivní a pasivní legitimaci, resp. o tom, že žalobkyně nebyla pojistníkem, ale pouze osobou pojištěnou, jak stěžovatel uvádí v kasační stížnosti.

[26] NSS proto uzavírá, že v nyní projednávaném případě stěžovatel v žalobou napadených rozhodnutích a jim předcházejících výzvách dostatečně nezduvodnil, proč bylo nezbytné, aby mu žalobkyně poskytla požadované informace, a z jakého důvodu bránilo jejich nepředložení meritornímu rozhodnutí ve věci. NSS zdůrazňuje, že stejně jako městský soud nijak nevylučuje, že absence vysvětlení těchto okolností mohla případně vést k neúspěchu žalobkyně ve věci v podobě zamítnutí návrhu, či dokonce k zastavení řízení o návrhu. Stěžovatel však k takovému kroku může přistoupit pouze za splnění podmínek nastíněných ve výše citované judikatuře, resp. v bodu 64. rozsudku městského soudu. NSS tudíž neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými, neboť závěry městského soudu jsou i přes dílčí pochybení souladné se zákonem a judikaturou NSS.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před NSS činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Částka 3 400 Kč byla poté navýšena o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, jejímž plátcem zástupce žalobkyně je. Částku 4 114 Kč je stěžovatel povinen uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu